

Tack!

Jag känner mig omtumlad, stolt och ödmjuk.

Förra fredagen firade jag min lediga dag med att slött titta på morgon-TV från sängen. Där satt som vanligt den där trion Malm, Hägg och Axén-Olin. Alla tre var rörande överens om hur horribelt det vore att utöka ledningen i LO för att få plats med en kvinna. Och dessutom skulle hon vara både ung och vacker. Utseendet får väl andra bedöma men ung kan man väl knappast kalla mig längre...

Stig, ung var jag däremot på min första LO-kongress; 1991. Yngsta kvinnliga ombudet. Du minns det säkert inte men jag och det yngsta manliga ombudet, Mikael Sjöberg – numera känd från diverse uppdrag fick bli filmstjärnor då. Det spelades in en video från hela kongressen och i egenskap av unga och hungriga ombud fick vi bland annat sitta i en intervju med LOs dåvarande ordförande. Då var jag ung som sagt men hade ändå hunnit med att jobba fackligt i nästan tio år. Man kan säga vad man vill men jag saknar i alla fall inte erfarenhet!

Nu är inte panelen i SVT ensamma på något sätt. Den senaste veckan har gett mig en hel del funderingar. Till exempel har Kommunal fått en hel del kritik för att dom inte har nominerat en kvinna. Varför har inte flera mansdominerade förbund inom 6F fått motsvarande kritik för att dom faktiskt nominerade en kvinna – och inte en man?? Eller är det ens nån som har lagt märke till att det är så? Jag kan nog tycka att det är rätt berömvärt att ett gäng förbund med en rejäl "gubbstämpel" är beredda att föra fram den enda kvinnan i ledningsposition som sin kandidat.

En av frågorna jag fick för några dagar sen, var varför det är så svårt att få kvinnor att säga ja till tunga uppdrag. Först tänkte jag bara låta bli att svara - men sen funderade jag lite vidare.

Att bli kallad inkompetent, kompromiss, miljonsmäll, alibi och resultat av kohandel är väl inte precis nåt som fungerar som lockbete? Tur att jag har varit omgiven av kloka människor som har sagt åt mig att inte bry mig om vad som skrivs. Även om det är lättare sagt än gjort.

Doldis har jag också kallats. Och det kanske jag är i dom här sammanhangen men inte i SEKO. Och jag tror nog att männen i SEKOs ledning håller med om att jag tar precis så mycket plats som jag och mina frågor behöver!

Och med det tänkte jag en gång för alla svara på frågan om hur det känns att vara ensam kvinna i en ledning på fyra. Eller... just nu vet vi ju inte eftersom det än så länge bara valts tre. Men om det nu blir så. Så känns det himla bra!

Jag tror att valberedningen har lyckats med precis det dom var ute efter - att skapa ett fungerande lag! Visst hade jag gärna sett en jämn könsfördelning. Det är en viktig signal. Så är det ju. Men jag vill ändå påstå att det är det vi faktiskt åstadkommer som räknas i längden. Vi kan ju rent representativt vara hur jämställda som helst men om vi inte kan leverera jämställda och jämlika avtal och överenskommelser – eller vara jämställda och jämlika i det fackliga arbetet i stort - ja då har vi ett betydligt större problem än om vi räknar könstillhörighet i en ledningsgrupp.

Jag är som sagt övertygad om att vi kan bli ett framgångsrikt lag. Ett lag som kan vara överens om ett antal, högt prioriterade stora frågor, som vi kraftsamlar oss runt tillsammans, LO och förbunden. Och det är gott om stora frågor vi har framför oss; Lönebildning och kommande avtalsrörelser. Jobben och trygghetssystemen. Välfärden. Svenska kollektivavtal på svensk arbetsmarknad. Listan kan göras hur lång som helst. Men hur lång som helst kan den inte få bli. Jag är övertygad om att vi måste våga prioritera i alla våra verksamheter. Och att verkligen våga kraftsamla runt våra prioriteringar. Med det

sagt tror jag ändå att vi behöver lägga till några delar i våra gemensamma kraftsamlingar.

Själv brinner jag för en av dom viktigaste förutsättningarna för både välfärden och full sysselsättning och det är en fungerande infrastruktur och en fungerande näringspolitik! Den trafikpolitiska motionen, tillsammans med klimat- och energipolitiska området, som vi senare idag ska behandla /behandlade förut idag känns som ett bra första steg i det omtag i näringspolitiken som LOs styrelse redan beslutat om. Jag är övertygad om att LO, tillsammans med förbunden, kan göra så mycket mer tillsammans. Inte bara ta fram viktiga program utan också att vi tillsammans kraftsamlar i opinionsarbetet – centralt, regionalt och lokalt, för att uppnå våra mål. Jag har i nästan 15 års tid jobbat mer eller mindre med SEKOs näringspolitiska frågor och jag tror nog att jag lärt mig ett och annat som jag kan föra med mig in i LO-ledningen.

Som Tobias sa; Vi måste kraftsamla runt att bygga upp den facklig-politiska samverkan men vi måste också tillsammans bygga en förmåga att jobba intensivt med att påverka vem som än kan fatta beslut. Kraftsamling på flera nivåer! Och på flera fronter!

Det här kräver fungerande LO-distrikt som har tentakler ut i kommunerna. Och det klarar bara förbundens regionala och lokala företrädare tillsammans! Kommer vi dithän, klarar vi vad som helst!

Vi kommer att kunna kraftsamla runt behovet av att rekrytera alla dom som har otrygga – eller otillräckliga - anställningar. Det är deltidarna, dom som rings in från dag till dag hos bemanningsföretagen, dom papperslösa, dom kollektivavtalslösa, som är vår kanske största utmaning. Tillsammans och utan prestige måste vi förklara det fackliga löftet för dom. Och då måste vi också företräda dom. Med lite fantasi kan vi säkert åstadkomma en hel del utan att fastna i

stelbenta regler om vem som får företräda vem. Vi måste synas!
Och se till att vara dom som faktiskt ser alla! Alla dom som
faktiskt är på våra arbetsplatser! Och göra vad vi kan!

Och alla kan göra något! Det skulle jag kunna prata hur länge
som helst om men just nu har vi lite ont om tid. Just här på
kongressen. Annars har vi all tid i världen – alla vi här inne – för
att bevisa allas lika värde och rätt! Alla kan göra något! Och jag
tänker göra min del!

Jag är stolt och ödmjuk. För det förtroende ni gett mig. Och
taggad till tusen! Än en gång; Stort tack!